

"Renovem la nostra fe en el Pastor Suprem"

Benet XVI continua predicant amb ocasió de la quaresma. La del Dimecres de Cendra va ser la seva última missa multitudinària. Us oferim el text íntegre de la seva homilia en aquesta celebració en què el Sant Pare va parlar de conversió i unitat.

23/02/2013

Venerats germans, estimats germans
i germanes,

Avui, Dimecres de Cendra, iniciem un
nou camí quaresmal, un camí que es
desgrana al llarg de quaranta dies i
ens condueix a la joia de la Pasqua
del Senyor, a la victòria de la Vida
sobre la mort.

Seguint l'antiquíssima tradició
romana de les estacions quaresmals,
ens hem reunit per a la celebració de
l'eucaristia. Tal tradició preveu que
la primera estació tingui lloc a la
Basílica de Santa Sabina sobre el turó
de l'Aventino. Les circumstàncies han
suggerit reunir-se a la Basílica
Vaticana. Aquesta tarda som molts
entorn de la tomba de l'apòstol Pere
també per demanar la seva
intercessió per al camí de l'Església
en aquest particular moment,
renovant la nostra fe en el Pastor
Suprem, Crist Senyor.

Per a mi és una ocasió propícia per donar les gràcies a tots, especialment als fidels de la diòcesi de Roma, mentre em disposo a concloure el ministeri petrí, i per demanar-vos un especial record en la pregària.

Les lectures que han estat proclamades ens ofereixen punts que, amb la gràcia de Déu, estem cridats a convertir-los en actituds i comportaments concrets en aquesta quaresma.

L'Església ens torna a proposar, sobretot, la forta crida que el profeta Joel dirigeix al poble d'Israel: «diu el Senyor: convertiu-vos a mi amb tot el vostre cor, dejuneu, ploreu i lamenteu-vos. Ho dic jo, el Senyor» (2, 12). Cal subratllar l'expressió «tot el vostre cor», que significa des del centre dels nostres pensaments i sentiments, de les arrels de les nostres decisions, opcions i accions,

amb un gest de total i radical llibertat.

Però és possible aquest retornar a Déu? Sí, perquè hi ha una força que no resideix en el nostre cor sinó que brolla d'aquest cor de Déu: és la força de la seva misericòrdia. Continua el profeta: «Convertiu-vos al Senyor, el vostre Déu, que és compassiu i benigne, lent per al càstig i ric en l'amor, i que es desdiu de fer el mal» (V.13).

Retornar al Senyor és possible com a 'gràcia', perquè és obra de Déu i fruit de la fe que nosaltres dipositem en la seva misericòrdia. Però aquest retornar a Déu es fa realitat concreta en la nostra vida només quan la gràcia del Senyor penetra en el nostre interior i el sacseja donant-nos la força de «lacerar el cor». És el profeta un cop més qui fa ressonar de part de Déu aquestes paraules:

"Esquinceu-vos el cor, i no els vestits"
(V.13).

En efecte, també en els nostres dies,
molts estan preparats per
"esquinçar-se les vestidures" davant
escàndols i injustícies -comeses
naturalment per altres-, però pocs
semblen disposats a actuar sobre el
mateix "cor", sobre la pròpia
consciència i sobre les pròpies
intencions, deixant que el Senyor el
transformi, el renovi i el converteixi.

Aquell "convertiu-vos a mi amb tot el
vostre cor", és una crida que no
només implica l'individu, sinó a la
comunitat. Hem escoltat a la primera
lectura: "Toqueu el corn a Sió,
proclameu un dejuni, convoqueu
l'assemblea, reuniu el poble,
aplegueu la comunitat, congregueu
els vells, reuniu els nens i els infants
de pit. Que els joves esposos surtin de
la cambra nupcial" (vv.15-16).

La dimensió comunitària és un element essencial en la fe i en la vida cristiana. Crist ha vingut "per reunir els fills de Déu dispersos" (Cfr. *Jo* 11, 52). El "nosaltres" de l'Església és la comunitat en què Jesús ens reuneix (Cfr. *Jo* 12, 32): la fe és necessàriament eclesial. I això és important recordar-ho i viure-ho en aquest temps de la quaresma: que cadascú sigui conscient que el camí penitencial no ho enfronta sol, sinó al costat de tants germans i germanes, en l'Església.

El profeta, en fi, es deté sobre la pregària dels preveres, els quals, amb els ulls plens de llàgrimes, s'adrecen a Déu dient: "no abandonis la teva heretat a l'escarni, a les burles dels altres pobles, que diuen: "On és el vostre Déu?" (V.17).

Aquesta pregària ens fa reflexionar sobre la importància del testimoni de fe i de vida cristiana de cada un i de

les nostres comunitats per manifestar el rostre de l'Església i com, algunes vegades aquest rostre és desfigurat. Penso, en particular, en les culpes contra la unitat de l'Església, en les divisions en el cos eclesial. Viure la quaresma en una comunió eclesial més intensa i evident, superant individualismes i rivalitats, és un signe humil i preciós per als qui estan allunyats de la fe o els indiferents.

"Ara és l'hora favorable, ara és el dia de la salvació!" (2 Co 6, 2). Les paraules de l'apòstol Pau als cristians de Corint ressonen també per a nosaltres amb una urgència que no admet omissions o inèrcies.

El terme "ara" repetit tantes vegades diu que aquest moment no s'ha de deixar escapar, se'ns ofereix com ocasió única i irrepetible. I la mirada de l'apòstol es concentra en el compartir, amb el qual Crist ha

volgut caracteritzar-ne l'existència, assumint tot l'humà fins fer-se càrrec del mateix pecat dels homes.

La frase de sant Pau és molt forta: "Déu el va identificar amb el pecat a favor nostre". Jesús, l'innocent, el Sant, "al qui no havia experimentat el pecat" (2 Co 5, 21), assumeix el pes del pecat compartint amb la humanitat el resultat de la mort, i de la mort a la creu.

La reconciliació que se'ns ofereix ha tingut un preu altíssim, el de la creu aixecada al Gòlgota, on va ser penjat el Fill de Déu fet home. En aquesta immersió de Déu en el sofriment humà en l'abisme del mal està l'arrel de la nostra justificació.

El "retornar a Déu amb tot el nostre cor" en el nostre camí quaresmal passa a través de la Creu, el seguir el Crist pel camí que condueix al Calvari, al do total de si. És un camí en el qual hem d'aprendre cada dia a

sortir cada vegada més del nostre egoisme i del nostre capficament, per deixar espai a Déu que obra i transforma el cor.

I sant Pau recorda que l'anunci de la Creu ressona també per a nosaltres gràcies a la predicació de la Paraula, de la qual el mateix apòstol n'és ambaixador, una crida per a nosaltres, perquè aquest camí quaresmal es caracteritzi per una escolta més atenta i assídua de la Paraula de Déu, llum que il·lumina els nostres passos.

A la pàgina de l'Evangeli de Mateu, l'anomenat Sermó de la Muntanya, Jesús es refereix a tres pràctiques fonamentals previstes per la Llei mosaica: l'almoïna, la pregària i el dejuni, són també indicadors tradicionals en el camí quaresmal per respondre a la invitació de "tornar a Déu de tot cor".

Però Jesús subratlla que la qualitat i la veritat de la relació amb Déu qualifiquen l'autenticitat de tot gest religiós. Per això, Ell denuncia la hipocresia religiosa, el comportament que vol aparentar, les conductes que cerquen aplaudiments i aprovació.

El veritable deixeble no es serveix a ell mateix o al "públic", sinó al seu Senyor, en la senzillesa i en la generositat: "el teu Pare, que veu el que és amagat, t'ho recompensarà" (*Mt 6, 4. 6. 18*) . El nostre testimoni, llavors, serà més eficaç quan menys cerquem la nostra glòria i siguem conscients que la recompensa del just és Déu mateix, el fet d'estar units a Ell, aquí baix, en el camí de la fe, i al final de la vida, en la pau i en la llum de la trobada cara a cara amb Ell per sempre (*Cfr. 1 Co 13, 12*).

Estimats germans i germanes, comencem confiats i joiosos aquest

itinerari quaresmal. Que ressoni fort en nosaltres la invitació a la conversió, a "retornar a Déu de tot cor", acollint-ne la gràcia que ens fa homes nous, amb aquella sorprenent novetat que és participació en la vida mateixa de Jesús.

Ningú, per tant, faci oïdes sordes a aquesta crida, que se'ns adreça també al ritu auster, tan senzill i alhora tan suggestiu, de la imposició de les cendres, que realitzarem en breu.

Que ens acompanyi en aquest temps la Mare de Déu, Mare de l'Església i model de tot autèntic deixeble del Senyor! Amén!

la-nostra-fe-en-el-pastor-suprem/
(18/08/2025)